

Attrezzo

Maria Rosa Font i Massot

ESCENA

El paisatge es dilata entre les rades
del llac tan vast com ho és el mar: d'un blau,
però, més diluït, més literari.
– Enmig d'aquesta escena, tu voldràs fer d'actor?
– Em veig tot just com una roca pàl·lida
que va absorbint color: del gris funest
de la humitat del vespre fins a l'ocre
de l'albada, banyat de liles, roses
encara iridescents: m'he vestit de paraules
lluminoses que ha fecundat la nit.
Ara em col·loco la disfressa d'herba,
verd brillant clapejat per les formigues:
les paraules com dòcils gotes d'aigua
s'escolen des del vèrtex, terra avall.
M'enfilo per les runes del migdia,
sóc el guaita a la torre de combat:
paraules cegues colpeixen la tarda
amb espasmòdics sons d'un groc ratat.
Llavors, quan ha escopit la tarda seca,
el seu ritme monòton, arrugat,
em disfresso d'escorça d'un vell plàtan:
esquinço la pell grisa del seu tronc
i en faig paraules velles, sinuoses,
que tenen el regust de mar profund
i saben els matisos del color.
Faig d'actor quan desgrano les paraules?

COM UNA METÀFORA

Em plauen els vials que estampa el teu alè
darrera la finestra. El canelobre encès
precisa els traços del teu rostre mut.
I tot em sembla desolat, però magnífic:
tu, metàfora de la nit, encens la vida
amb un sol gest: alces els ulls, mires enfora,
limitès l'horitzó sense defensa
i desxifres el signe de les ombres.
Metàfora orba del silenci, sóc llavors:
passejo per la fosca del teu cos,
m'enfilo per les hores dels teus dits,
m'enfonso en els teus ulls perquè em saben la vida.

SOMNIS

M'espanten els meus somnis: són arquers
sense ulls, ferotges combatents de l'ombra
viva de la nit, llancers arbitraris,
ridículs adversaris de la mort.
Cavo i reposo: la terra ben flonja
i el cel esfereït per la llum roja
guardaran els meus somnis. Soterrats
entre solcs de muralles i de runes,
només veuran la nit: quina esperança
els queda als fidelíssims deixebles del silenci?

MANIQUÍ

Distreta, prens les mides d'un cos mort
empeltat amb un peu d'acer, xarxat
de metalls pulcres, claus, ganxos i visos.
Disfresses –saps per què?– les serradures
de la inflorescència malgirbada, apedaçada,
d'un cos descolorit. Retalls informes
estampen la faldilla de volants,
randes blanques cobreixen el coll llarg:
només un mànec fosc, un tap de bola
grogua i polida en el lloc de la cara.
Les mànigues són buides, sense braços
ni mans per aferrar tants altres cossos
esguerrats, immutables, pacients,
exposats a l'embat del vent i l'aigua,
tan eteris! I tu gires la punta,
la pines amb l'agulla, ajups el cap,
mires a terra amb un gest de desesma:
et queden tantes peces per vestir!
No saps encara que en aquest paisatge insòlit
els cossos expectants són una part de tu.

ATTREZZO

Crineres de les fulles escampades al ras
rodolen per l'asfalt humit i llefiscós;
de tant en tant tremolen abaltides
i s'enduen la pols d'estrelles ignorades.
La barana, frontera d'estimballs
reveladors, perboca els restes de cases,
bressols erts de la terra que grata els fonaments.
Peülles sobre pedres esmolades
marquen els passos lents de la tempesta
que s'abraça al penyal i al castanyer.
Renillen els cavalls. Els fems cobreixen
l'escena buida. Al fons, apareixen les ombres.